

**Jan-Bart De Muelenaere** is een comedian en gamer in hart en nieren. Staat hij niet op een podium of achter de schermen van bekende tv-programma's, dan combineert hij met de moed der wanhoop zijn gezinsleven met zijn PS4.



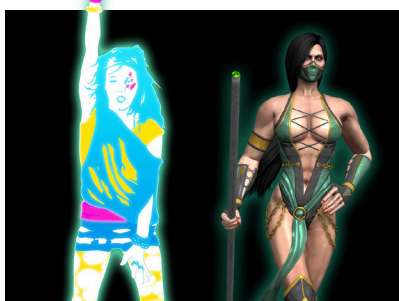
## Zomerstop

Wachten op games

**E**n daar was ze dan. De zomervakantie. De periode van het jaar waar we als tieners of studenten het meest naar uitkeken. Twee maanden van pure rust, overheersende werkvrede, een oase van ongeplande nietsdoenerij en een agenda vol 'Tijd voor mezelf'. Al tijdens het schrijven van die drie woorden op elke pagina van mijn agenda overviel mij dat rustgevend gevoel dat het eindelijk weer zover was. Om dat gevoel van chronische vrijheid nog even te herbeleven, deed ik die 62 dagen maal drie woorden nogmaals volledig over in de agenda van mijn vrouw. Maar dan die 'mezelf' aangepast naar mijn naam. Dat was zo ongeveer de meest bevredigende werkdag van het afgelopen werkjaar. Ik heb toen heel onbewust erg traag geschreven.

### Originaliteit

Kleine domper op de feestvreugde is dat de buitenschoolse opvang tijdens de zomer drie weken lang gesloten is. Maar ook dat mag geen belemmering zijn. Dochterlief kan spelen bij de vriendinnen, op stap gaan met de mama en ik heb al een paar educatieve namiddagen samen met papa gepland. Vakantie is mijns inziens dan ook de ideale periode om mijn bijna 4-jarige dochter het verschil aan te leren tussen PEGI-3 en PEGI-18. Just Dance en Mortal Kombat liggen al klaar. Ik kijk al uit naar haar eerste Fatality. SingStar — de versie van Studio 100 — was ook een PEGI-3-alternatief, maar het spel werd door de vrouw des huizes geband omdat ik volgens haar net iets te veel opging in K3's Heyah Mama. Wat een clip, wat een tekst! Maar we wijken af. Een groter probleem met al die vrije tijd is dat er in de zomer nooit echt grote, nieuwe games uitkomen. En ik ben niet het type dat binnen het jaar een spel heruitspeelt. Zeker geen singleplayergames met een sterk verhaal. Of het moet de uitzondering zijn om het spel



### Tijd om mijn dochttertje het PEGI-systeem te leren. Just Dance en Mortal Kombat liggen al klaar

op een gans andere manier te beleven. Een alternatief einde, of een stevige upgrade, of toevoeging van extra content... Zolang er maar voldoende zaken aangepast worden aan de speelervaring om mijn honger naar originaliteit te kunnen stillen. Helaas genoeg gebeurt dat uiterst zelden. In een kalme gameperiode zoals de zomerstop is dat een ramp. Ik zou al tevreden zijn met bijvoorbeeld een volledige spiegeling van het spel. Links wordt rechts en voor mijn part wordt boven onder en omgekeerd. Of waarom niet de mogelijkheid implementeren om het spel achterstevoren te spelen. We zien het einde en beleven — vergelijkbaar met de film Memento — het spel achterstevoren. Zo zien we hoe ons hoofdpersonage langzamerhand zijn krachten verliest en van zijn heldendom terugvalt in een uitzichtloze zwakke situatie. Een beetje als de Belgische politiek, die Amerikaanse wielervedende, het Nederlandse voetbalteam en de algemene situatie hier bij mij thuis. Maar we wijken weer af. Nee, ik eis originaliteit en vernieuwing

voor ik een uitgespeeld spel opnieuw opstart. Op dat vlak lijd ik aan 'Originalitis'. Als ik iets doe, dan moet het nieuw en origineel zijn. Herhaaldelijke spontane uitstapjes of wandelingen mogen, maar dan graag iedere keer via een andere route. Ik ga ook niet graag twee keer naar dezelfde plaats op reis. Ik weiger om twee keer hetzelfde kledingstuk te kopen. En op relationeel vlak gaan we hier even zwijgen, mijn vrouw leest mee. Evenmin eet ik in hetzelfde restaurant elke keer hetzelfde menu. Ook als ik zelf kook — wat thuis tijdens de vakantie behoorlijk vaak gebeurt — wil ik telkens iets anders klaarmaken. Ook al blijven bepaalde ingrediënten terugkomen, de ziekte blijft de kop opsteken om iets origineels en vernieuwends met dat voedsel te doen. Andere vorm, nieuwe kruiden, speciale manier van bakken ... tot je natuurlijk op het punt komt dat je alle smaken die 'acceptabel' zijn hebt opgesoupeerd en je alleen nog maar 'foute' combinaties kan maken. Tegenwoordig eet ik trouwens vaak alleen ... en ook heel erg weinig. Maar we blijven afwijken.

### Eén miezige week

Wacht eens! Afwijken? Net niet. Tweeënzestig dagen oftewel negen weken heb ik om te genieten van de zomer. We zijn één week weg op reis. Nog acht weken over. Aangezien ik de kok ben, verlies ik een halve dag aan voorbereidingen, de boodschappen en het koken zelf. Respect voor alle vrouwen, maar ik heb nog maar vier weken over. Daarvan is dochterlief dan nog eens drie weken thuis, dus blijft er van die 'Tijd voor mezelf' nog één miezige week over. En tijdens die ene week die ik met hand en tand thuis heb verdedigd en heb gereserveerd puur voor mijzelf, komt er door die zomerstop geen enkel nieuw spel uit om dat klein stukje resterende vakantie in te vullen. Hoog tijd dat die zomer gedaan is! ■